

Meditacions: Dimarts de la quarta setmana de Quaresma

Reflexió per meditar dimarts de la 4a setmana de Quaresma. Els temes proposats són: Jesús vol guarir-nos; desitjos i paciència en la lluita; el cristià és comprensiu amb els altres.

COM ENS omple d'esperança la proximitat de Jesús als qui el necessiten, que veiem una vegada i una altra en els evangelis! Avui contemplem la curació d'un paralític, del qual ningú no se'n recordava, que jeia al costat de la piscina de Betzata.

Les excavacions han aclarit que aquesta piscina tenia cinc pòrtics, segons la va descriure sant Joan: consistia en dos estanys separats i, entre ells, s'havia construït el cinquè pòrtic, que se sumava als quatre laterals. Allí es congregaven «molts malalts: cecs, coixos, paralítics» (Jn 5, 2). Existia la creença, en efecte, que un àngel del Senyor descendia de tant en tant a moure l'aigua, i qui es ficava primer a la piscina quedava curat.

Jesús s'acosta a aquella multitud adolorida. Entre la massa de persones, es fixa en aquest paralític, que probablement és el més desvalgut i abandonat. I, per iniciativa pròpia, s'ofereix a curar-lo, preguntant-li: «—Et vols posar bo? Aquell invàlid li contestà: —Senyor, no tinc ningú que em baixi a la piscina al moment que l'aigua es remou i, mentre jo hi vaig, un altre hi ha baixat primer. Jesús li diu: —

Aixeca't, carrega't la llitera i camina. A l'instant aquell home es posà bo, es carregà la llitera i caminava» (Jn 5, 6-9).

«Em comentaves que hi ha escenes de la vida de Jesús que t'emocionen més: quan es posa en contacte amb homes en carn viva..., quan duu la pau i la salut als qui tenen l'ànima i el cos destrossats pel dolor...

T'entusiasmes —insisties— en veure'l guarir la lepra, retornar la vista, sanar el paralític de la piscina: el pobre del qual ningú no se'n recorda. ¡El contemples llavors tan profundament humà, tan al teu abast! —Doncs... Jesús encara és el d'aleshores»^[1]. Crist, a través dels sagraments, pot estar fins i tot més a prop nostre que en aquella trobada. I, com al paralític de l'evangeli, ens ofereix contínuament la curació.

AQUELL PARALÍTIC feia trenta-vuit anys que estava malalt. La seva vida havia estat una llarga espera, fins que al final Jesús va passar pel seu costat. Podem aprendre de la seva paciència, ja que durant tot aquest temps, «sense parar, va insistir, esperant veure's lliure de la seva malaltia»^[2]. També nosaltres estem cridats a ser serens i perseverants en la vida interior. Necessitem una paciència optimista en la lluita cristiana, així com en l'esforç per adquirir les virtuts. Hi haurà alguns aspectes en què ens semblarà, almenys per temporades, que no avancem; i altres que requeriran un llarg període de lluita alegre, potser el de tota una vida; aquest va ser el cas del paralític, que va arribar a la vellesa amb la seva malaltia, però no per això va deixar de veure Jesús.

De vegades, una impaciència excessiva, una tensió interior una mica crispada, un afany a valorar si

millorem o no, que va cobrant tints de desassossec, podrien manifestar certa tendència al perfeccionisme; i aquesta actitud no es correspon amb la lluita filial, confiada i humil que el Senyor ens demana. Certament, hem d'intentar no quedar-nos només en bons desitjos i posar les darreres pedres del que emprenem. Però també és veritat que no sempre ho aconseguirem, i això no serà motiu per perdre la pau.

«De vegades —diu sant Josep maria— el Senyor es conforma amb els desitjos, i altres vegades fins i tot amb els desitjos de tenir desitjos, si nosaltres suportem amb alegria la humiliació de saber-nos tan poca cosa. Això és el que ens portarà ben amunt al cel. Perquè si una persona s'adona que va endavant i bé... quin perill per a la supèrbia! Hi ha molta gent meravellosa que es jutja d'una vulgaritat immensa, incapaços de fer allò que saben que Déu nostre

Senyor vol. I són excel·lents, extraordinaris. No us preocupi gaire si avanceu o no, si sou millors o seguiu igual. El més important és voler ser millors, desitjar voler, i ser sincers obrint bé el cor. Així, Déu us donarà llums»^[3].

LA PACIÈNCIA amb nosaltres mateixos, que ve de mirar primer Déu i comptar cada vegada més amb la seva ajuda, ens impulsarà així mateix «a ésser comprensius amb els altres, persuadits que les ànimes, com el bon vi, milloren amb el temps»^[4]. De vegades ens costa viure aquesta comprensió pacient amb les persones més properes i afins, ja que fàcilment tendim a fixar-nos massa en uns pocs defectes, en comptes de valorar tot allò bo que atresoren. I altres vegades, pot resultar difícil disculpar, acollir i estimar de veritat

els qui potser estan en aparença lluny de Déu o els qui, per la formació que han rebut, mantenen uns paràmetres de pensament aliens a la fe.

A l'evangeli veiem que, després de ser curat per Jesús, el paralític pren la seva llitera i comença a caminar cap a casa seva. Però llavors es troba amb alguns jueus, possiblement persones d'autoritat, que li recriminen que estigui portant objectes el dia de dissabte; s'escandalitzen que Jesús hagi guarit aquell dia. Es tracta «d'una història que també es repeteix moltes vegades avui. Moltes vegades passa que un home o una dona, que se sent malalt de l'ànima, trist, perquè ha comès molts errors a la seva vida, en determinat moment sent que les aigües es remouen —és l'Esperit Sant qui tot ho mou— o escolta unes paraules i pensa: “M'agradaria anar-hi”. I s'arma de valor i hi va! Però

quantas vegades a les comunitats cristianes troba les portes tancades (...). L'Església sempre té les portes obertes! És la casa de Jesús, i el Senyor és acollidor. No només acull, sinó que surt a l'encontre de la gent, com va anar a buscar el paralític. I si la gent està ferida, què fa Jesús? La renya per estar ferida? No: la busca i la carrega sobre les seves espatlles»^[5].

Sant Josepmaria animava els seus fills a viure «amb el cor i els braços disposats a acollir tothom» perquè, com explicava, «no tenim la missió de jutjar, sinó el deure de tractar fraternalment tots els homes. No hi ha una ànima que excloquem de la nostra amistat —continuava—, i ningú no s'ha d'acostar a l'Obra de Déu i marxar buit: tots s'han de sentir estimats, compresos, tractats amb afecte»^[6]. Podem demanar a Maria, mare de misericòrdia, que ens ajudi a difondre l'amor, la

comprensió i la misericòrdia de Déu
entre els qui tenim al voltant.

[1] Sant Josepmaria, *Solc*, núm. 233.

[2] Sant Joan Crisòstom, *Homilies
sobre l'evangeli de sant Joan*, 36.

[3] Sant Josepmaria, Notes d'una
reunió familiar, 19-III-1972.

[4] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*,
núm. 78.

[5] Francesc, Homilia, 17-III-2015.

[6] Sant Josepmaria, *Cartes 4*, núm. 25.

dimarts-de-la-quarta-setmana-de-
quaresma/ (28/03/2026)